

FATİH TUNCAY

**Yapay Zekâ
Karanlık Gölgeler**

roman

BİLGİ YAYINEVİ

Ege Erdem Palalı'nın anısına...

Amenta

Akşam yemeğinden sonra Selma Hanım çay demledi. Eşi salonda televizyon izlerken kendisi de valiz hazırladı: düğünde giyilecekler, pijamalar, günlük birkaç şey...

Saat 23.00'e yaklaşırken Salih, kapıya kadar annesiyle babasına eşlik etti. Selma Hanım ayakkabılarını giydikten sonra oğluna döndü:

“Söz verdiğin gibi ders çalışıp yatacaksın, tamam mı?”

“Hâlâ bebekmişim gibi daha kaç defa tekrarlayacaksın?”

Ceketini giyen Süleyman Bey kaşlarını çatarak oğluna ters ters baktı:

“Ne biçim konuşuyorsun annenle? Sanki kötülüğünü istiyor.”

Salih, babasını kızdıracak bir cevap verirse bu konuşmanın uzayacağını ve duyacağı nasihatlerin sonunun gelmeyeceğini biliyordu. Bu yüzden de onun suyuna gitmeye karar verdi:

“Haklısın baba, özür dilerim. Merak etmeyin erkenden yatarım.”

Bu sözler Selma Hanım'ın hoşuna gitti. Oğluna sarıldı:

“Annesinin kuzusu bu..”

Süleyman Bey gülümseyerek,

“Neresi kuzu bunun? On yedi yaşına geldi. Hadi hanım sen de vedalaş artık, yolumuz uzun.”

“Tamam, tamam. Hadi oğlum Allah’a emanet ol. Acı-kırsan dolapta yemek var. Bir şey olursa da aramayı sakın unutma.”

“Merak etme anne.”

Salih, kapının kapanmasıyla derin bir oh çekti. “Niha-yet...” diyerek söylendi ve odasına doğru yürüdü. Bilgisaya-rın düğmesine bastı, kulaklığını takıp masaya oturdu. Dünden kalmış çubuk krakerlerden birkaçını ağzına attı. Uygulamayı açıp şifreyi yazdı. Ekranda *Salih adlı kullanıcı oyuna bağlandı* yazıyordu.

Ege:

“Dostum nerede kaldın? Kaç dakikadır seni bekliyoruz.”

“Bizimkiler teyzemin düğünü için Gazipaşa’ya gittiler. Gitmeden uyarılar uyarılar..”

“Sen niye gitmedin?”

“Düğünle ne işim olur Ege?”

“Haklısın ben de sevmem. Oh ne güzel hafta sonu yal-nızsın.”

“Evet. Yarın kahvaltıya gel.”

“Tamam.”

“Brezilyalı nerede?”

“Lucas mı?.. Aktif gözüküyor. Muhtemelen lavaboya gitmiştir.”

Nefeli, adlı kullanıcı oyuna bağlandı:

“Hey, guys. I’m here!” (Merhaba Beyler. İşte geldim.)

Ege:

“Welcome, Nefeli.” (Hoş geldin Nefeli.)

Salih:

“Welcome. You’re late?” (Hoş geldin. Geciktin?)

Nefeli:

“Power’s been out in Athens for hours, which doesn’t usually happen, but yeah... Wish you’d started without me.” (Atina’da pek yaşanmaz ama maalesef saatlerdir elektrikler kesik. Keşke oyuna bensiz başlasaydınız.)

Salih:

“The game just isn’t the same when someone’s missing.” (Bir kişi eksik oldu mu oyunun tadı olmuyor.)

Ege, ekran karşında afallayıp kalmıştı:

“Ne söyledi ki şimdi bu kızcağız? İngilizcem de bir yere kadar hani...”

Salih gülümsedi:

“Elektrikler kesik olduğu için oyuna geç kalmış.”

“Onca vıdı vıdı konuştu, bu kadar şey mi söyledi?”

“Özet geçtim.”

“Peki, sen ne söyledin ona?”

“Senin ne kadar mızımız biri olduğunu...”

“Geç sen dalganı... Ben çeviriyi aktifleştireyorum.”

Salih, sırtarak,

“Hemen kolaya kaç bakalım. Kendini biraz zorlasan İngilizceni geliştirirsin.”

“Oyunu kaybettiğimizde böyle demiyorsun ama...”

“Peki, peki... Aktifleştir öyleyse.”

Oyunda yönetici olan Ege, ayarlara girerek “dil desteği” bölümünü açtı. Böylece konuşmalar herkesin kendi diline göre çevrilecekti. Bu sırada Lucas da oyuna katıldı:

“Oo, herkes gelmiş.”

Salih:

“Merhaba Lucas.”

“Merhaba dostum.”

Ege:

“Ekip tamamlandığına göre artık oyunu başlatıyorum.”

Ege, grup lideri olarak oyunu kurdu ve zorluk seviyesini en yüksek olarak seçti. Sistemin rakip bulması için beklemeye başladılar. Her şey hazır olduğunda ekranda: *Mağara görevi / Seviye: Zor / Bölüm:1 / OYUN BAŞLIYOR* yazdı.

Dört arkadaş, seçtikleri avatarlarla derin, gizemli bir mağarada ilerliyorlardı. Amaçları diğer takımdan daha erken sürede mağaradan çıkabilmekti... Bu görev için her birine farklı objeler verilmişti: Lucas’a harita, Salih’e el feneri, Ege’ye ip, Nefeli’ye de bıçak... Bunları nasıl ve ne için kullanacakları oyuncuların becerilerine kalmıştı.

Salih, Pikachu avatarıyla en önde gidiyordu. Elindeki feneri mağaranın her yerinde gezdiriyor, bir şey kaçırmaya gayret ediyordu. Lucas ise sürekli haritaya bakarak seçtikleri yolun detaylarını arkadaşlarına aktarıyordu.

Bir süre sonra yol bitti. Herkes bu duruma üzüлüp söylenirken Lucas:

“Beni suçlamayın sakın. Harita yolun devam ettiğini gösteriyor.

Salih:

“O hâlde bir ipucu olmalı. Şuraları el feneri ile aydınlatacağım. Etrafa dikkatli bakın.”

Ege:

“El fenerini köşeye doğru tekrar tutsana! Sanırım orada bir sandık var.”

Nefeli:

“Evet haklı. Oraya gidiyorum. Sandık kilitliyse bıçakla açmayı deneyeceğim.”

Tam bu sırada Ege'nin odasına annesi girdi. Ders çalışmadığı için oğlunu fırçaladı. Bu durumu babasına söylemekle tehdit edince, “Arkadaşlar, annem odamda... Ben çıkmak zorundayım. Size iyi eğlenceler. Güle güle...” dedi.

Bilgisayarda, *Ege adlı kullanıcı çevrim dışı* yazdı. Geride kalan üç oyuncu bu duruma epeyce sinirlenip söylediler. Nefeli:

“Tamam, Ege yok. Peki ne yapıyoruz şimdi?”

Salih:

“Ege olmadan kazanma şansımız yok. Oyunu kaybettik. Üç kişilik yeni bir oyun açalım. Ne dersiniz?”

Lucas:

“Ben varım. Sizin orada çoktan gece yarısı olmuştur sanırım ama burada hava daha yeni kararıyor. Akşam yemeği için on dakika mola...”

Nefeli:

“Gece uzun olacak gibi... Ben de kendime kahve yapayım.”

Salih, arkasına yaslandığı sırada kolundaki akılla saatin ışığı yanıp söndü. Ege'den bir mesaj gelmişti: *“Kardeşim, öyle apar topar ayrıldığım için özür dilerim. Başka zaman telafi ederim, söz. Arkadaşlara selam söyle. Ayrıca yarın sabah simit alıp kapındayım.”* Salih mesajı kapattı. Cevap yazmak istemedi, zira bu durumla ilk kez karşılaşmıyordu.

Su almak için ayağa kalktığı sırada bilgisayarın ekranını kapanıp açıldı, sonra bilgisayar tamamen kapandı. Bu esnada duvardaki klima da ses çıkararak tuhaf bir uyarı veriyordu. Salih, başını çevirip baktığında klimanın üzerinde *“PC 01”* yazısının yanıp söndüğünü fark etti. Kafası karışmıştı, *“Bu da ne şimdi?”* diyerek homurdandı ve telefonunda bu uyarının ne anlama geldiğini araştırmaya koyuldu. *“Şebeke voltajının aşırı düşük olması...”* Yazının gerisini okumadan içgüdüsel olarak hemen bilgisayarının fişini çekti. Zira yangında veya felaket anında Salih için kurtarılması gereken ilk şey oydu.

Klimanın kapatma düğmesine bastı fakat uyarı ışığı yanıp sönmeye devam ediyordu. *“Şalteri kapatmalıyım.”* diyerek koridora çıktı. Tavandaki lambalar sanki sönecekmiş gibi cılız bir ışıkla titreşirken Salih de hızlandı.

Mutfak kapısının yanından geçiyordu ki buzdolabı, fırın ve mikrodalga aynı anda kesik kesik ötmeye başladı. Salih duraksayarak mutfağa baktı. İçinde bir korku filizlenirken boğazı düğümlendi: *“Neler oluyor be?”* dedi kendi kendine.